

flaget. I Næringskommissionen var dette Forhold fremme og var Genstand for megen Omtale, idet Handelsstanden føler sig i høj Grad forurettet ved de saakaldte Vandreforretninger, der paa enkelte Tider af Aaret drage fra en Købstad til en anden og etablere Udsalg med Partivarer, Auktionsvarer, Fallit- og Konkursboer, og derved skabe en Konkurrence med Købstadens handlende, som er i høj Grad generende. De opholde sig affurat saa lang Tid der, at de ikke kunne rammes af Skat, og det er en Ubillighed mod de handlende. Den Affattelse, Forslaget har faaet fra Folketingets Side, gør det ikke muligt at komme den Slags Forretninger til Livs, og jeg vil tillade mig at anbefale det høje Ting at tage under Overvejelse, om der ikke burde sættes en Paragraf ind, der kunde gøre dette Forhold omtrent umuligt.

Jeg er selvfølgelig fuldstændig uenig med den ærede sidste Taler i, at Aktieselskaber blive for højt beskattede med 3 pCt. Som Forholdene have udviklet sig i Landets Købstæder, er det det største og mest lønnende Erhverv, der gaa over til Aktieselskaber. Paa samme Tid bliver Skatteydernes Antal formindsket, og deres Skatteevne forringet i en saadan Grad, at det kun er et simpelt Villighedsstrav, som Købstæderne have paa at faa en Andel i noget af det Udbytte, som de paagældende Aktieselskaber som Regel have. De større af disse paaføre i hver eneste Købstad Byrder, som absolut blive meget sødelige for Kommunens Budget. At Forbrugsforeninger, der drive Handel fra aaben Bod, og som flytte ind i Købstædernes Løbhelte og derved skabe en Konkurrence, som Handelsstanden umulig kan optage med dem, ikke skulde være skattepligtige, naar de drive en fuldstændig legitim Handel i Righed med andre, synes jeg er en stor Ubillighed, som absolut bør rettes. Jeg vil derfor anbefale, at disse Forhold, særlig det første, blive optagne til Overvejelse.

Formanden: 4de Landstingsmand for 7de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen-Mygdal: Det har glædet mig at høre det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (S. Pedersen) være enig med mig i, at det var rigtig, at Næringskommunen havde Ret til at beskatte de Indtægter, der flyde i selve Kommunen i Stedet for Opholdskommunen. Han mener imidlertid, at den Vej er ufremkommelig, at det har vist sig, at vi ikke kunne komme frem ad den Vej, og han tror dernæst, at dette Princip

vil give Anledning til et meget udviklet Maskineri. Med Hensyn til det første skal jeg blot henvise til de Bemærkninger, jeg har gjort, da jeg første Gang havde Ordet, og med Hensyn til det, at Næringskommunens Ret til at beskatte skulde give Anledning til et mere udviklet Maskineri, skal jeg bemærke, at vi have Erfaringer i saa Henseende fra de tre Indkomstskatteløve, jeg har nævnt. Fra dem have vi gode Erfaringer angaaende det Arbejde, der vil flyde af den Ting, og jeg vil tilføje, at det, at man nu indsætter, at Opholdskommunen kan fordele Skatten, giver Anledning til det dobbelte Arbejde for Kommunalbestyrelserne, idet Forslagets § 4 netop indeholder det samme Arbejde med Hensyn til Indtægterne, som flyder af Næringskommunernes Ret til at beskatte, og som indeholdes i de tre Indkomstskatteløve, jeg har nævnt. Desuden søjes det Arbejde til, som Fordelingen medfører, ikke blot, naar der er Tale om en enkelt Opholdskommune, der skal fordele Skatten, men ogsaa, naar der f. Eks. i § 5 er Tale om, at flere Opholdskommuner kunne komme til at fordele Skattebeløbet gennem en hel Række af Næringskommuner. Altsaa, dette Forslag giver efter mit Skøn og mine Erfaringer Anledning til det dobbelte Arbejde for Kommunalbestyrelserne, imod hvad det modsatte Princip vilde medføre.

Judenrigsministeren (Hørring):

Der er blevet indvendt mod den mellemkommunale Beskatning, at den vilde medføre saa stor Ulejlighed for de kommunale Raad. Ja, det er en Selvfølge, at man ikke vil kunne gennemføre en saadan Skattefordeling uden Ulejlighed, men jeg skal dog fremhæve at selve Lovforslaget aabner en Udvej til, at dette Arbejde vil blive væsentlig forringet. I § 12 er der fastsat den Regel, at Kommunalbestyrelserne ikke behøve at gøre de mellemkommunale Beskatningsregler gældende, naar de ansø det Skattebeløb, der vil tilfalde Kommunen, for at være uden væsentlig Betydning, og jeg er overbevist om, at det vil snart udvikle sig til, at Kommunalbestyrelserne kunne sætte sig i Virksomhed, naar det drejer sig om saadanne Beløb, som i Virkeligheden ogsaa kunne betale den Ulejlighed, som er forbunden med Fordelingen. Man maa i øvrigt, naar der er Tale om den mellemkommunale Beskatning, gøre sig klart, hvorledes man vil stille sig i Henseende til Statenormen: om man vil fastholde Formue- og Lejlighedsbeskatningen, saaledes som det nu finder Sted i Landkommunerne, eller om man vil gaa over til en anden Skatteform, altsaa